

Czwartek, 17 czerwca 2010 r.

20. przywołuje zapowiedź władz Nepalu z 2009 r., zgodnie z którą kraj ten poprzez projekt zasad i wytycznych Narodów Zjednoczonych na rzecz wyeliminowania dyskryminacji ze względu na kastę, lecz wyraża zaniepokojenie trwającą praktyką tzw. fikcyjnego długu, szczególnie w Kamaiya, Haruwa i Charuwa, a także niepokojącą sytuacją milionów bezrolnych ludzi, która grozi dalszym pogorszeniem się w związku ze zmianami klimatu, oraz wzywa rząd i partie do sprzyjania działaniom komisji reformy rolnej;

21. wzywa rząd Nepalu do zajęcia się problemem 800 000 bezpaństwowców pochodzenia nepalskiego poprzez uproszczenie procedur biurowych i zmniejszenie kosztów ubiegania się o zaświadczenie o obywatelstwie; uznaje za bardzo istotne, by osoby te były również brane pod uwagę w procesie negocjacji pokojowych;

22. wzywa rząd Nepalu do przestrzegania norm w zakresie ochrony wszystkich uchodźców oraz do kontynuowania wysiłków zmierzających do zapobiegania zjawisku bezpaństwowości i ograniczania go, w szczególności obywateli Bhutanu, zgodnie z normami międzynarodowymi oraz do podpisania konwencji w sprawie uchodźców z 1951 r. lub jej protokołu z 1967 r., jak również do przestrzegania norm ustanowionych przez Radę Praw Człowieka ONZ;

23. uważa, że dalsze, pełne wdrażanie przez władze nepalskie dżentelmeńskiej umowy ws. uchodźców tybetańskich jest kluczowe dla zachowania kontaktu UNHCR z społecznością tybetańską; z zadowoleniem przyjmuje w związku z tym możliwość przyznania dostępu do terytorium w ramach dżentelmeńskiej umowy z UNHCR i przewiduje dalsze trwałe rozwiązania;

24. wzywa wysokiej przedstawiciela UE, aby w ramach delegacji w Katmandu ściślej monitorowała sytuację polityczną w Nepalu i wykorzystywała swój wpływ nawołując sąsiadujące mocarstwa w regionie, w szczególności Chiny i Indie, do wspierania negocjacji na rzecz powołania rządu jedności narodowej;

25. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, państwom członkowskim, wysokiej przedstawiciel Unii ds. zagranicznych i polityki bezpieczeństwa/wiceprzewodniczącej Komisji, rządowi Nepalu, rządowi i parlamentowi Indii oraz Chińskiej Republice Ludowej, a także sekretarzowi generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych.

Egzekucje w Libii

P7_TA(2010)0246

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 17 czerwca 2010 r. w sprawie egzekucji w Libii

(2011/C 236 E/27)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie zniesienia kary śmierci i swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie rocznych sprawozdań dotyczących praw człowieka na świecie, szczególnie z 2008 r., oraz konieczność niezwłocznego wprowadzenia moratorium na wykonywanie kary śmierci w tych państwach, w których jest ona wciąż stosowana,
- uwzględniając rezolucje Zgromadzenia Ogólnego ONZ 62/149 z dnia 18 grudnia 2007 r. oraz 63/168 z dnia 18 grudnia 2008 r., wzywające do wprowadzenia moratorium na stosowanie kary śmierci (sprawozdanie Trzeciego Komitetu (A/62/439/Add.2)),
- uwzględniając wytyczne UE w sprawie kary śmierci z dnia 16 czerwca 1998 r. oraz ich zmienioną i uaktualnioną wersję z 2008 r.,
- uwzględniając końcowe oświadczenie przyjęte na zakończenie IV Światowego Kongresu przeciwko Karze Śmierci, który odbył się w Genewie w dniach 24-26 lutego 2010 r., wzywające do zniesienia kary śmierci na całym świecie,
- uwzględniając międzynarodowe konwencje dotyczące ochrony praw człowieka i podstawowych wolności,

Czwartek, 17 czerwca 2010 r.

- uwzględniając politykę migracji i azylu UE oraz konwencję genewską z dnia 28 lipca 1951 r. i protokół z dnia 31 stycznia 1967 r. w sprawie statusu uchodźców,
  - uwzględniając nieformalne rozmowy prowadzone przez UE i Libię z myślą o zacieśnieniu stosunków oraz obecną współpracę UE i Libii w dziedzinie migracji (dwa projekty realizowane w ramach programu Aeneas i instrument w zakresie migracji i azylu) oraz HIV-AIDS (plan działania dla Bengazi),
  - uwzględniając art. 122 ust. 5 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że zniesienie kary śmierci jest nieodłączną częścią podstawowych wartości Unii Europejskiej, mając na uwadze, że Parlament Europejski z dużym zaangażowaniem pracuje na rzecz zniesienia kary śmierci i dąży do powszechnego uznania tej zasady,
- B. mając na uwadze, że rząd Libii opiera się dążeniom do zniesienia kary śmierci; w grudniu 2007 r. i 2008 r. Libia należała do mniejszości państw, które głosowały przeciw przyjętym przez Zgromadzenie Ogólne ONZ rezolucjom wzywającym do ogólnosiwiatowego moratorium na wykonywanie kary śmierci,
- C. mając na uwadze, że Libia została niedawno wybrana do Rady Praw Człowieka ONZ, co wiąże się ze zwiększoną odpowiedzialnością w dziedzinie praw człowieka,
- D. mając na uwadze, że gazeta *Cerene* – blisko związana z Saifem al-Islamem al-Kaddafim, synem libijskiego przywódcy Muammara al-Kaddafiego – doniosła, że 30 maja w Trypolisie i Bengazi przeprowadzono egzekucje 18 osób – wśród których byli obywatele Czadu, Egiptu i Nigerii – po ich skazaniu za morderstwo z premedytacją; mając na uwadze, że władze libijskie nie ujawniły ich tożsamości,
- E. mając na uwadze, że istnieją obawy, iż wyroki śmierci są wydawane po postępowaniach, które nie spełniają międzynarodowych standardów uczciwego procesu,
- F. mając na uwadze, że Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych, którego Libia jest stroną, a w szczególności jego art. 6 ust. 2 zobowiązuje te państwa-strony, które nie zniosły kary śmierci, aby stosowały ją „jedynie za najcięższe zbrodnie”,
- G. mając na uwadze, że sądy libijskie nadal wydają wyroki śmierci, zazwyczaj za morderstwa i przestępstwa związane z narkotykami, jednak wyroki takie mogą zapadać również w związku z szerokim zakresem innych zabronionych czynów, w tym takich jak pokojowe korzystanie z prawa do wolności wypowiedzi i stowarzyszeń,
- H. mając na uwadze, że brakuje oficjalnych dostępnych statystyk informujących, ile osób rocznie jest skazywanych na śmierć i poddawanych karze śmierci w Libii; mając na uwadze, że według różnych źródeł obecnie w Libii na wykonanie wyroku śmierci czeka ponad 200 osób, w tym obywatele innych państw,
- I. mając na uwadze, że obywatelom innych państw rzadko zapewnia się kontakt z ich przedstawicielami konsularnymi lub pomoc tłumaczy ustnych i pisemnych w czasie procesu sądowego,
- J. mając na uwadze, że art. 19 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej zakazuje usunięcia, wydalenia lub wydania kogokolwiek w drodze ekstradycji do państwa, w którym istnieje poważne ryzyko, iż dana osoba może być poddana karze śmierci, torturom lub innemu nieludzkiemu lub poniżającemu traktowaniu albo karaniu,
- K. mając na uwadze, że od zdjęcia z Libii sankcji międzynarodowych w 2003 r. Unia Europejska prowadzi politykę stopniowego zbliżenia z Libią, a pod koniec 2007 r. rozpoczęła proces negocjacji porozumienia ramowego,

Czwartek, 17 czerwca 2010 r.

- L. mając na uwadze, że UE prowadzi z Libią nieformalny dialog i szereg konsultacji w celu podpisania porozumienia ramowego, w tym w sprawach dotyczących migracji; mając na uwadze, że na trwające negocjacje złożyło się jak dotychczas co najmniej siedem rund rozmów między obiema stronami oraz że rundy te nie przyniosły żadnych zasadniczych postępów ani wyraźnego zobowiązania Libii do poszanowania międzynarodowych konwencji dotyczących praw człowieka,
- M. mając na uwadze, że główną przeszkodą w stosunkach między UE a Libią jest brak postępów w dialogu poświęconym prawom człowieka, podstawowym wolnościom i demokracji, a zwłaszcza nieratyfikowanie konwencji genewskiej oraz agresywna polityka libijskiego reżimu, również wobec państw europejskich; mając na uwadze, że Libia nie ma krajowego systemu azylowego obejmującego sprawdzanie i ewidencję uchodźców, przyznawanie im prawa azylu, wizytacje w ośrodkach przetrzymywania oraz świadczenie pomocy medycznej i humanitarnej – pracę tę wykonuje Wysoki Komisarz ONZ ds. Uchodźców,
- N. mając na uwadze, że według Wysokiego Komisarza ONZ ds. Uchodźców w Libii zarejestrowanych jest 9 000 uchodźców – głównie Palestyńczyków, Irakijczyków, Sudańczyków i Somalijczyków – a o azyl ubiega się 3 700 uchodźców, pochodzących przede wszystkim z Erytrei; mając na uwadze, że uchodźcom stale grozi deportacja do państwa pochodzenia i przewóz bez poszanowania kryteriów konwencji genewskiej, co wystawia ich na niebezpieczeństwo prześladowań i utraty życia; mając na uwadze doniesienia o przypadkach maltretowania, tortur i zabójstw w ośrodkach przetrzymywania uchodźców, a także o porzucaniu uchodźców na pustynnej granicy Libii z innymi krajami Afryki,
- O. mając na uwadze, że w dniu 8 czerwca 2010 r. władze Libii nakazały zamknięcie dwudziestosześciosobowego biura Wysokiego Komisarza ONZ ds. Uchodźców, które istniało w Trypolisie od 1991 r., ponieważ jego przedstawiciele jakoby „prowadzili nielegalną działalność”,
- P. mając na uwadze, że Libii, podobnie jak krajom, które podpisały umowy o stowarzyszeniu, przyznano na lata 2011–2013 krajowy program orientacyjny w wysokości 60 mln EUR, by dalej wspierać sektor ochrony zdrowia i zwalczać nielegalną migrację,
1. przypomina, że od dawna sprzeciwia się stosowaniu kary śmierci we wszystkich przypadkach i wszelkich okolicznościach; przypomina o zdecydowanym zaangażowaniu UE w działania na rzecz zniesienia kary śmierci na całym świecie i po raz kolejny podkreśla, że zniesienie kary śmierci przyczynia się do umocnienia godności ludzkiej i do stopniowego rozwoju praw człowieka;
  2. zdecydowanie potępia egzekucję 18 osób przeprowadzoną w dniu 30 maja 2010 r., składa rodzinom osób straconych kondolencje i wyrazy solidarności;
  3. zwraca się do Libii o ujawnienie nazwisk 18 straconych osób, w tym obywateli innych państw;
  4. wzywa władze Libii do zagwarantowania osobom zatrzymanym w związku ze wspomnianymi wyżej wydarzeniami humanitarnego traktowania w areszcie oraz uczciwego procesu zgodnego z prawem międzynarodowym, w tym dostępu do wybranych przez nie prawników i poszanowania zasady domniemania niewinności;
  5. wzywa władze Libii do czynienia postępów w sprawie memorandum na wykonywanie kary śmierci;
  6. wyraża głębokie zaniepokojenie z powodu zamknięcia biura Wysokiego Komisarza ONZ ds. Uchodźców w Libii;
  7. wzywa władze Libii do bezzwłocznej ratyfikacji konwencji genewskiej w sprawie uchodźców oraz do umożliwienia i ułatwienia Wysokiemu Komisarzowi ONZ ds. Uchodźców prowadzenia działań w Libii, w tym do ustanowienia krajowego systemu azylowego;

Czwartek, 17 czerwca 2010 r.

8. wzywa państwa członkowskie deportujące migrantów do Libii, by we współpracy z agencją Frontex (Europejska Agencja Zarządzania Współpracą Operacyjną na Zewnętrznych Granicach Państw Członkowskich Unii Europejskiej) niezwłocznie zaprzestały tych działań w przypadku poważnego zagrożenia, że dana osoba poddana karze śmierci, torturom bądź innemu nieludzkiemu lub poniżającemu traktowaniu albo karaniu;
  9. wzywa Komisję i Radę do podjęcia działań zgodnie z art. 265 i z art. 218 ust. 10 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, który stanowi, że w sprawie negocjacji z Libią PE jest „natychmiast i w pełni informowany na wszystkich etapach procedury”; ponawia apel o pełne informowanie na temat mandatu negocjacyjnego Komisji w tej sprawie;
  10. stwierdza, że jakąkolwiek współpracę i porozumienie między UE a Libią trzeba uzależnić od ratyfikacji i wdrożenia przez Libię konwencji genewskiej w sprawie uchodźców oraz innych ważnych konwencji i protokołów dotyczących praw człowieka;
  11. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że komisja pod przewodnictwem byłego prezesa sądu najwyższego Abdulrahama Abu Tuty podjęła się reformy kodeksu karnego, i wyraża nadzieję, że komisja ta wkrótce będzie w stanie przedstawić sprawozdanie ze swoich prac; wzywa władze Libii do rozpoczęcia wolnej i demokratycznej krajowej debaty na temat kary śmierci, by przyłączyć się do ogólnoświatowej tendencji do zniesienia kary śmierci;
  12. z zadowoleniem przyjmuje zwolnienie obywatela Szwajcarii Maksa Goeldiego;
  13. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, państwom członkowskim, Wysokiemu Komisarzowi ONZ ds. Uchodźców, Zgromadzeniu Ogólnemu ONZ, Biuru Wysokiego Komisarza ONZ ds. Uchodźców i władzom Libii.
-